

— На ли?

— Тъй е. Азъ като чухъ си казахъ: горката!

— Охъ, сестрице, тъй е... Ама има ли кой да те разбере? Само който е патилъ може да влезе въ душата на други.

— Ти нали Царка се казвашъ?

Царка клюмна съ глава и побърза да запита: а ти?

— Неда.

— Недо, сестро, ами ти за какво?

— Ударихъ зълва си, като се скарахме за прасето и... безъ да искамъ — умрѣ.

— На какво те осъдиха?

— На петнайсетъ години.

Настана мълчание.

Царка гледаше съсъдката си и не можеше да се начуди: таквази кротка, добра — и убила зълва си!